

τάς πανηγύρεις. Ὁ νέος οὗτος ἔφερε τὸ ὄνομα Νορμανδῆς, ἀλλὰ τὸ πραγματικόν του ὄνομα δὲν ἦτο αὐτό· εἶχε λάβει λαμπρὰν ἀνατροφὴν παρὰ τοῦ πατρὸς του, περισσήμου ζωμπόρου ὅστις ἐν τῇ ἐμπορικῇ αὐτοῦ ἐξαψὲς ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ βαψῇ ἐξ ἀπροσεξίας γηραλέον τινὰ φαῖον ἵππον διὰ χρώματος καστάνου καὶ νὰ τὸν πωλῇσῃ ὡς νέον.

Νορμανδῆ, θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶπεν ὁ κ. Χόπς, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔλθῃτε μετ' ἐμοῦ;

—Τί ἐννοεῖτε, κύριε Χόπς; Ἐννοεῖτε ὅτι τὰ ἔξοδα τὰ ἀπαιτούμενα ὅπως ἔλθω μαζί σας θὰ ἦναι ὅλα εἰς βάρος σας;

Αὐτὸ ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ κ. Χόπς, θὰ ἔχητε δὲ ἐπιπλέον καὶ ἀνταμοιβὴν ἡγεμονικὴν.

Ὁ Νορμανδῆς ἔλαβε τὸν κ. Χόπς καὶ ἀρῶν τὸν ἔστησεν ἐπὶ τινος ἑδρᾶς ἵνα χειρετῇ αὐτὸν διὰ χειρῶν, τῷ ἀπῆντησε διὰ τοῦ ἑξῆς τετραστίχου, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους ἐκ τῆς πολλῆς του συγκινήσεως:

“Ὅπου αἱ ἀηδόνες ψαλλοῦν

Τὴν ἑρωμένην καὶ τὸν βίον

Ἐκεῖ θὰ σὲ ἀκολουθήσω

Καὶ θ' ἀποθάνωμεν ὁμοῦ...,”

“Ὅπως εἰσέλθωμεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀνεχώρησαν ἐφ' ἀμαξῆς συρομένης ἀπὸ τέσσαρας ἵππους, τέσσαρας ἵππους ψαροὺς μὲ ἀμαξήλατον φέροντα στολὴν ἐκ μεταξῆς. Ἐνωκίασαν ἐν διαμέρισμα ἐντὸς τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ τῆς συνοικίας Πέλ Μέλ, καὶ παρεδόθησαν εἰς βίον πολυτελέστατον.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρού.

(Συνέχεια).

“Ὅτε τὸ κιγκλιδωτὸν τῆς ἐπαύλεως ἠνοίχθη, οἱ χωρικοὶ ἔλαβον παρὰ τοῦ Ραδβάρ, κατόπιν νεύματος τοῦ κ. Δεστοῦρ, τὴν πρόσκλησιν νὰ εἰσέλθωσιν.

Τότε μία στολήν ἐσχηματίσθη, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇς ὀκτὼ βιολία, παιζόμενα ὑπὸ τεσσάρων νεανίδων καὶ τεσσάρων νέων, καὶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἐτόνισαν ἐν χορῷ τὸ καθιερωμένον ᾄσμα:

«Χιών, χιών, ζήτω ἡ χιών!»

Προῦχώρησαν οὕτω εἰς τὴν αὐλὴν μέχρι τῆς κλίμακος, παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς ὁποίας ἕσταντο ὁ κ. Δεστοῦρ καὶ ἡ Λιέδα, μετὰ τοῦ Ἑρρίκου.

Οἱ ὀκτὼ βιολίσται οἵτινες προηγούντο προσέκλινον, χωρὶς νὰ παύσωσι τὴν συμφωνίαν των καὶ διηρέθησαν εἰς δύο συμπλέγματα· αἱ τέσσαρες νεανίδες ἐτοποθετήθησαν δεξιόθεν τοῦ κ. Δεστοῦρ οἱ δὲ νέοι πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς Λιέδας.

Ἐκαστὴ τάξις προσερχομένη ὑπεκλίνετο ψάλλουσα, καὶ διεχωρίζοντο εἰς δύο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἡ αὐλὴ δὲν ἤργησε νὰ περιφραχθῇ ὑπὸ πυκνῆς

ἀλύσεως χωρικῶν, τῶν νεανίδων εἰς τὸ ἐν πλευρὸν καὶ τῶν νέων εἰς τὸ ἕτερον.

Ἐν μέσῳ ἔμεινεν ἑκτασίς κενὴ διὰ τοὺς χορούς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κ. Δεστοῦρ παρατηρήσας τὴν στολὴν τῆς ἀμαζόνος ἦν ἡ κόρη του ἐφόρει:

— Πῶς τοῦτο, τῇ εἶπε, Λιέδα; θὰ προσκληθῇς εἰς τὸν χορὸν καὶ δὲν θὰ δύνασαι νὰ χορεύσῃς; ὀφείλεις νὰ κάμῃς ἓνα γ'ρον μετὰ τινος χορευτοῦ προτοῦ ὁ χορὸς ἀρχίσῃ.

— Ἡρῆσα πάτερ μου τί νὰ κάμω;

Τὸ ᾄσμα τῆς χιόνος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του· νεανίας τις παρουσιασθεὶς πρὸ τῆς Λιέδας ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν ὅπως χορεύσῃ τὸν πρῶτον στρόβιλον.

Ἡ Λιέδα, ἀπορούσα τί ν' ἀποκριθῇ, ἐδείκνυε τὴν στολὴν ἣν ἔφερε, καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου τοὺς περυσιτῆρας τῶν μικρῶν τῆς ὑποδημάτων.

Ὁ πατὴρ ἐπλησίασε πρὸς βοήθειάν της:

— Ἡ κόρη μου ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ προῖνου τῆς περιπάτου, φίλοι μοι, καὶ δὲν ἤλλαξε φορέματά, διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑποδοχὴν σας ὅσον τὸ ταχύτερον· ἀλλ' ἐὰν δὲν δύναται νὰ χορεύσῃ, θὰ δεχθῇ εὐχαρίστως νὰ σᾶς ψάλλῃ τὸ ᾄσμα τῆς Βασιλίσσης τῶν Χιόνων, διότι, καίτοι μὴ γεννηθεῖσα ἐνταῦθα, εἶνε ὁμοῦ καθ' ὅλα τ' ἄλλα Σουηδὴ γνωρίζει τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ᾄσματα ἡμῶν.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Λιέδαν προσέθηκε.

— Δὲν εἶσι οὕτω, κόρη μου, συμφωνεῖς;

Ἡ Λιέδα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν· ἀλλὰ μὴ οὕσα δειλὴ, καὶ, κατόπιν ἐγκαρδιώσεως τοῦ Ἑρρίκου, εἶπε στρεφομένη πρὸς τοὺς ἐκατέρωθεν βιολιστάς:

— Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ με συνοδεύσητε εἰς τὸ ᾄσμα τῆς Βασιλίσσης τῶν Χιόνων, καὶ σεῖς φίλοι μοι, ὑπέλαβε στρεφομένη πρὸς τὴν ὀμήγυριν, θὰ ἐπαναλαμβάνητε μετ' ἐμοῦ τὴν ἐπιδόν.

Ὁ κύκλος συνεπυκνώθη συνωστιζόμενος, ἐν ᾧ ἡ Λιέδα διὰ τῆς ὥραιας καὶ ἡχηρᾶς αὐτῆς φωνῆς ἤρξατο ψάλλουσα τὸ ᾄσμα, οὗτινος ἡ μετὰφρασις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Χιών βαφομένη ὑπὸ γλυκειῶν καὶ πολυχρῶμων ἄνταυγείων, σὺ καθιστᾷς γόνιμον τὴν γῆν· ἐκ τοῦ ἄσπασμοῦ σου — θεῖου μυστηρίου — γεννῶνται τὰ πτὰ ρόδα καὶ τὰ γαρύφαλλα».

«Μὴ φοβοῦ τὸν βασιλέα τῶν ὑδάτων ὅστις ἐπέρ»
«χεται τὸ ἐσπέρας παρὰ τὰς ὄχθας σου· εἶνε ζηλό»
«τυτος, καὶ τὸ βαθύ ὕδωρ τὸν βλέπει ρίπτοντα μα»
«γείας με τοὺς μεγάλους του βραχίονας:

«Κοιμοῦ ἡ Βασίλισσα τῶν Χιόνων γνωρίζει νὰ ἴσῃ τὰς μαγείας.»

«Ὅταν ἐκ τῶν κόλπων σου ἀναφύονται τὰ χει»
«μερινὰ φυτὰ με τοὺς ἀγνοῦς των κάλυκας, τὸ κυ»
«νοῦν τοῦ οὐρανοῦ ὀλισθαίνει μέχρι τῆς ἐπιφανείας σου, ἵνα ἴδῃ ἀναπτυσσόμενα τὰ ἄνθη.»

«Ἐὰν ὁ Θεὸς Θῶρ, βασιλεὺς τῆς δυνάμεως, λαμ»
«βάνει τὴν σφύραν του ἵνα σὲ πλήξῃ· ἐὰν ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ γηραιοῦ τινος δένδρου ἐξέρχεται ἡ δέσποινα Ὀυλλή με τὸν μαῦρόν της πέπλον:

«Κοιμοῦ! ἡ Βασίλισσα τῶν Χιόνων γνωρίζει νὰ ἴσῃ τὰς μαγείας.»

«Παρθένος τις αφιεροῦται νὰ μιμηθῇ τὴν λευκό-
ντητά σου, ὦ χιών· χώρα προσφιλῆς ὑπ' ἐκείνης
»προστατευομένη, οὐ μόνη ἀκούεις τὴν ὑπόσχασίν
»της.»

»Καὶ ὅτε διὰ τῶν δελεασμῶν της ἡ Φράϊα, ἡ
»θεὰ τοῦ ἔρωτος, ζητήσῃ ἡμέραν τινα εἰς τὰ ἀπι-
»στά της δίκτυα νὰ σύρῃ αὐτὴν τὴν Παρθένον:

«Κοιμοῦ! ἡ Βασίλισσα τῶν Χιόνων γνωρίζει νὰ
»λῇ τὰς μαγείας.»

Ἡ ἐπωδὸς, ἐπαναλαμβανομένη ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν
πολυπληθῶν ἐκείνων καὶ πολυποικίλων φωνῶν καὶ
διὰ τοῦ πλαγίου ἐκείνου τόνου τοῦ χαρακτηρίζοντος
τὴν μουσικὴν ἐν Σουηδία καὶ Νορβηγία, παρῆγε
πράγματι παράδοξον ἀποτέλεσμα, μεθύσκον καὶ συγ-
κινούν τὴν Λιέδα, ἥτις ἤσθανετο ἤδη ἐαυτὴν οἶνει
ἤλεκτρισθεῖσαν· ἡ φωνὴ της, ἐν ἐκάστη νέα στροφῇ
καθίστατο ἡχηρότερα καὶ καθ' ἓν στιγμὴν ἐψάλε
τὴν τελευταίαν, ὁ Ἑρρίκος, θεωρῶν αὐτὴν, ἔπα-
νευρε τὴν ὑπερφυσικὴν ἐκείνην ἐκφρασίαν ἣν εἶχεν
ἴδει ἐπὶ τῆς μορφῆς της καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν
νύκτα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βορείου σέλαος.

Ὅτε ἡ Λιέδα ἔπαυσεν, οἱ νέοι ἀνεκίνησαν εἰς
τὸν ἄερα τοὺς δερματίνους αὐτῶν σκοῦφους καὶ τὰς
πλήρεις ταινιῶν ῥάβδους· ἀνγκράζοντες: Ζήτην ἡ
Δεσποσύνη Δεστοῦρ!

Εἶτα, ὁ πρότερος κύκλος ἐκ νέου ἐσχηματίσθη
καὶ οἱ χοροὶ ἤρχισαν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν βιολίων.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἐκόμισαν ἀνάκλιντρα· ὁ κ. Δεστοῦρ,
ἡ Λιέδα καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔλαβον θέσεις, παρακολου-
θοῦντες διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν
τὰ διερχόμενα ἀλλεπαλλήλως, ταχέα ὡς χελιδόνες.

*Ἦχσεν ἡ ἐνδεκάτη.

Ὡς διὰ μαγείας, τὰ πάντα ἔπαυσαν, οἱ ὀκτὼ
βιολισταὶ συνενωθέντες προσῆλθον ἵνα χαιρετήσωσι
τοὺς κυρίους τῆς ἐπαύλεως, μεθ' ὃ διηρέθησαν ὡς
καὶ κατὰ τὴν ἀφίξιν των· ἐστράφησαν εἶτα πρὸς τὸ
κιγκλιδωτόν, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ ᾄσμα:

«Χιών, χιών, ζήτην ἡ χιών!»

Ἀνὰ ὀκτὼ, οἱ χωρικοὶ καὶ αἱ χωρिकाὶ ἐχαιρέτων
καὶ ἀπῆρχοντο καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἐσχηματίσθη
ἐκ νέου ἡ στήλη· ἐξῆλθε τοῦ πύργου καὶ κατηυθύν-
θη πρὸς τὴν λίμνην, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς ὁποίας
ἔμελλον ν' ἀνάψωσι μεγάλας πυρὰς ἵνα ἐκεῖ δια-
νυκτερεύσωσι καὶ δειπνήσωσιν.

Ὁ κ. Δεστοῦρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην
του, περιμένων τὴν ὥραν κηθ' ἣν ἔμελλε νὰ μεταβῇ
εἰς τὸ ἐστιατόριον, συνεπιφέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν
Ραδδάρ.

Ἡ Μίρκα ἀνέλαβε τὴν προτέραν της θέσιν παρὰ
τὴν ὕelson τοῦ παραθύρου, ἡ δὲ Λιέδα λαβοῦσα ἀπὸ
τῆς χειρὸς τὸν Ἑρρίκον, ἐξῆλθε τοῦ κιγκλιδωτοῦ
μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θρο-
νίου ἵνα ἴδωσι τὰς ἀναπτομένας πυρὰς.

— Πόσον θελητικῶς ἐψάλες τὸ ᾄσμα! εἶπεν ὁ
Ἑρρίκος, ἡγνόνουν ἕως τώρα τὴν ὥραιάν αὐτὴν φω-
νὴν ἣν ἀπέκρυπτες. Τέλος, δὲν μοι παρέχεις θω-
πίας καὶ ἴαν σὺ ἡ ἴδια δὲν μ' ἐξέλεγες διὰ μνη-
στηρα, θ' ἀμφέβαλλον ἴσως περὶ τῆς ἀγάπης σου.

— Πότε λοιπὸν, φιλότατη Λιέδα, θὰ σ' ἀκούσω τὴν
ἰδίαν ἐπιβεβαιουσαν με περὶ τοῦ ἔρωτός σου;

— Δύσπιστε! ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ νεάνις·
ἀλλὰ λησμονῶ τὴν ὥραν, πρέπει ν' ἀποβάλω αὐτὰ
τὰ ἱππευτικὰ φορέματα ἅτινα ἀπὸ πρῶτας φέρω·
τὰ πυρὰ δὲν ἀνάπτουν ἀκόμη, ἐγὼ δὲ ἀφ' ἑτέρου δὲν
θὰ δαπανήσω διὰ τὸν καλλωπισμὸν μου πολλὴν
ὥραν.

«Α! Θεέ μου! ἐπεφώνησεν ἐγειρομένη.

— Τί τρέχει;

— Βλέπετε; ἡ ἄλυσίς μου δὲν φέρει πλέον τὸ
μετάλλιον της· θὰ τὸ ἔχασα τὴν ποῦαν εἰς τὴν
χαράδραν, ὅτε ὁ Λωτὸς μ' ἔρριψε κατὰ γῆς.

— Τι, ἐπεςες ἀπὸ τοῦ ἵππου;

— Ναι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάθω τίποτε· κατόπιν
σοὶ διηγοῦμαι τὸ συμβάν—τὶ δυστυχία, Ἑρρίκε,
νὰ χάσῃ τὸ μετάλλιον τῶν ἀρχαίων μου!

Καὶ ἡ Λιέδα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ νὰ τὸ ἀναζητήσωμεν,
φιλότατη Λιέδα, καὶ θὰ τὸ εὑρωμεν.

— Ἴδου ὁ ὁδοιπὸρος ἐπανερχόμενος, εἶπεν ἡ
Μίρκα ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ πυργίσκου· βλέπετε,
Δεσποινίς, πόσῃν κούρασιν μαρτυρεῖ ἡ ὄψις του;
καὶ ὅμως βαδίζει ταχέως, τί νὰ θέλῃ; αὐτὴν τὴν
φορὰν δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμεν πλέον νὰ φύγῃ.

— Ἐλητημονήσατε τίποτε; εἶπεν αὐτὴ πρὸς τὸν
πλησιάσαντα νεανίαν.

— Ὁχι, ἀλλὰ διερχόμενος τὴν χαράδραν, εὑ-
ρον ἐπὶ τοῦ χείλους τὸ μετάλλιον τοῦτο καὶ σὰς
τὸ ἔφερα, σκεφθεὶς ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο ἰδικόν
σας· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς προσφέρω καὶ αὐτὴν
τὴν ἐκ χειμῶνάνθρωπων δέσμην εἰς ἀντάλλαγμα τῶν
δυνάμεων ἃς μοι ἔχετε παρῆξει.

— Φοβοῦμαι μὴ πολὺ ὀλίγον ἀνεπαύθητε ἐδῶ·
εὐχαριστῶ, προσέθηκε λαμβάνουσα τὴν ἀνθοδέσμην.

— Τὸ μετάλλιον μου ἀνέκραξεν ἡ Λιέδα προ-
χωροῦσα βήματά τινα καὶ λαμβάνουσα αὐτὸ ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ ξένου, ἂ! τί εὐτυχία! καὶ χει-
μῶνανθοι!

Ὁ νέος ἐξέβηκε τὸν δερματίνον του σκοῦφον.

— Λογίζομαι εὐτυχῆς Δεσποινίς, διότι τὸ εὑρον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπλησίασεν, ἐν ᾧ ἡ Μίρκα μετέβη
μετὰ σπουδῆς πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ κ. Δεστοῦρ ἐν τῇ
βιβλιοθήκῃ του.

— Φαίνεται πολὺ κουρασμένος, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος
πρὸς τὸν ὁδοιπὸρον· ἔλθετε ν' ἀναπαυθῆτε, προσέ-
θηκε δεικνύων τὸ θρόνιον.

Ὁ νεανίας, ἐκκομβώσας τὸν σάκκον του, ἐκάθη-
σεν εὐχαριστῶν διὰ κινήματος, διότι αἱ δυνάμεις
του ἐκ τοῦ κόπου ἦσαν ἐξηντημέναι.

Ἡ Λιέδα, ἥτις ἐν τῷ μεταξύ ἐθεώρει τὸ μετάλ-
λιόν της καὶ προσήρμοζεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἀλύσεως,
προσῆλθεν αἴφνης τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὁδοι-
πὸρον, καὶ λέγουσα.

— Εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας· τὸ ὄνομά σας,
παρκαλῶ;

— Ἀξέλ, Δεσποινίς.

— Τί εὐμορφον ὄνομα, εἶπεν ἡ Λιέδα, ἀποτει-
νομένη πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

Ὁ κ. Δεστούρ ἐπεφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ πυργίσκου :

— Σεῖς, κύριε, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀξέλ, ἐλάβετε τὸν κόπον νὰ φέρητε ἐδῶ κόσμημα ἀπολεσθὲν ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου ; εὐχαριστῶ.

Εὐαρεστήθητε νὰ μείνητε πλησίον ἡμῶν ὅπως ἀναπαυθῆτε, ὅχι ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀλλ' ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Καὶ σεῖς, τέκνα μου, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν Λιέδαν καὶ τὸν Ἑρρίκον, μὴ μένετε ἐδῶ οὕτω ἐκτεθειμένοι· ὁ οὐρανὸς εἶνε κυανοῦς καὶ ἡ χιὼν ὠραία· ἀλλὰ μία καλὴ ἐστία ἔχει καὶ αὕτη τὴν ἀξίαν της.

Ὁ Ἀξέλ ἵστατο ὀρθίος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τείχους.

— Ἀνάγκη ν' ἀπέλθω καὶ πάλιν, κύριε· εὐρίσκομαι διὰ τόπον πολὺ μεμακρυσμένον, ἐνδεχόμενον νὰ ἐπέλθῃ κακοκαιρία καὶ τότε τί κάμνομεν ; πρέπει ἀφεύκτως ν' ἀναχωρήσω.

— Μὲ τὴν κούρᾳσιν ἣν ἔχετε δὲν δύνασθε, φίλε μου νὰ κάμντε σήμερον πολὺν δρόμον, καὶ ἂν δὲν συναινείτε, σὰς κρατῶ διὰ τῆς βίας, εἶπεν ὁ κ. Δεστούρ, λαμβάνων τὸν νέον ἀπὸ τῶν χειρῶν.

VI.

— Πόσον εἶσαι ζῶον, Βράγ, γελῶν πάντοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον !

— Ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς, Μίρκα, δὲν εἶμαι τόσῳ ζῶον.

— Καλὰ, ἔχεις πλεῖστον πνεῦμα παρ' ὅ,τι τὸ πρόσωπόν σου δεικνύει, καλέ μου Βράγ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ σὲ δυσαρεστήσω.

— Τοῦτο, διότι σὺ ἀντράφης ὡς δεσποινίς, ἐν ᾧ ἐγὼ ποτὲ δὲν παρήτησα τὴν ἀλυσίαν μου.

Ἄ! Ἡμῖν μόλις ἐπταετὴς ὅτε ἤρχισα τὸ ἔργον μου. ἔσυρον τὴν λέμβον, μαζὺ μὲ τὸν πατέρα διὰ νὰ τὴν ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τότε, νομίζων ὅτι ἐγὼ μόνος μου τὴν εἶχον ρίψει, ἐγέλων, ὡς εἶνε λίαν φυσικόν.

Ἄ! Ἀργότερον, δεκαετὴς, ἔμαθον νὰ κάμνω παστὺς τοὺς ὠραίους ἰχθῦς καὶ νὰ τοὺς τοποθετῶ ἐντὸς τοῦ πίθου· ἀλλ' ὁ πίθος ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἐγὼ ἔκυπτον πολὺ καὶ εἰσῆγον δολόκληρον τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς αὐτοῦ ἵνα ἐξετάσω εἰὰν τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει· ἔβλεπον ὅτι τὰ πάντα εἶχον καλῶς καὶ τότε ἐγέλων, ὡς εἶνε λίαν φυσικόν.

Ἄ! Δεκαπενταετὴς, ἐκράτουν τὸ πηδάλιον· πῶσαι τρικυμῖαι κατὰ τὴν μαύρην νύκτα ! ἔπειτα βροντῇ, καὶ ἀστραπαὶ δεικνύουσαι τὸ μέγα κενὸν ἐτοιμον νὰ καταπῇ ἡμᾶς· ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μου ἀλλὰ, τὰ πάντα ἔβλεπον, τὰ πάντα ἔσκεπτόμην, διέφρευον τὸν κίνδυνον καὶ ἐπανηρχόμεθα εἰς τὸν λιμένα—τότε ἐγέλων, ὡς εἶνε λίαν φυσικόν.

Ἄ! Ἐν ἡλικίᾳ δεκαοκτῶ ἐτῶν, ὁ πατὴρ μοι εἶπε : Βράγ, σοὶ παραχωρῶ τὴν λέμβον καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη, θέλω ν' ἀναπαυθῶ· σοὶ ἀρέσκει τοῦτο ; — ἐγὼ τότε, ἐγέλων, ὡς ἦτο λίαν φυσικόν.

Ἄ! Πρὸ τριῶν μηνῶν, σὲ εἶδον, Μίρκα, καὶ ἔγεινα

παράφρων ἐξ ἔρωτος, καὶ σοὶ τὸ εἶπα· σὺ μοι ἀπῆντησας : ὁμίλησον εἰς τὸν πατέρα μου, τὸ ὄνειρόν μου ἦτο νὰ λάβω σύζυγον ἕνα ἀλιέα· ὁμίλησα εἰς τὸν πατέρα σου, μετὰ τρεῖς ἡμέρας μοι εἶπε ναί— καὶ τότε βλέπεις Μίρκα, ἐγέλων μέχρι δακρύων, ὡς ἦτο λίαν φυσικόν.

«Τώρα, τὰ πάντα σοὶ ἐξήγητα· εἰξεύρεις, ἂν σὲ δυσαρεστῶ, δὲν θὰ γελῶ πλέον.»

— Ὁχι, ὅχι, Βράγ, δὲν δυσαρεστοῦμαι, θὰ σὲ βλέπω εὐχαρίστως γελῶντα ὅσον δύο ἄνθρωποι.

— Γνωρίζεις, ἐν ὅσῳ μένω εἰς τὴν ξηρὰν θὰ ἐπισκευάσω τὴν καλύβην καὶ τὰ ἐπιπλά· ἀλλὰ σὺ, ἥτις πάντοτε ζῆς ἐν πολυτελείᾳ, θὰ εὐχαριστηθῇς μὲ ἐπιπλά ὡς τὰ ἰδικὰ μας ;

— Ἀλλὰ, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου, Βράγ ! ἡ Σουηδικὴ θάλασσα, ἡ καλύβη εἰς τὸ παράλιον, οἱ ὠραῖοι ἰχθῦς, οἱ πίθοι, τὸ ἄλας καὶ τὰ ξύλινα χρωματιστὰ ἐπιπλά, ναὶ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου—ὁ πατὴρ μου κατὰ τὴν νεότητά του ἦτο καὶ αὐτὸς ἀλιεύς, προτοῦ προσκολληθῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν Δεστούρ. μοι ἔχει διηγηθῇ πολλὰ περὶ ἀλιείας καὶ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ μὲ σέ.

Καὶ ὁ Βράγ ἐκραγεῖς εἰς γέλωτας :

— Τέλος, νὰ τὰ ἴδωμεν, εἶπεν. Εἰπέ μοι λοιπὸν περὶ αὐτοῦ τοῦ νέου ὁδοιπόρου ὅστις μένει ἐδῶ· πόθεν ἔρχεται ; σὺ τὸν προσεκάλεσες ἐκ τῆς ὁδοῦ.

— Ἡ περιέργειά σου, Βράγ, ἐὰν ἔχῃς τοιαύτην, δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇ. Ὁ νέος οὗτος δὲν ὁμιλεῖ ἢ λέξει τινὰς ἐξ εὐγενείας· μένει πάντοτε εἰς τὸν θάλαμον ἢ ἐξέρχεται μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς. Καθ' ἡμέραν θέλει ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' αἰσθάνεται ὅτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν του. Ἐὰν δὲν ἐπέμενεν ὁ κ. Δεστούρ, θὰ τὸν εὐρίσκομεν ἀναμφιβόλως νεκρὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Τί ἡλικίας εἶνε ;

— Δὲν γνωρίζω... δεκαοκτῶ ἔτη...

— Ἄ !

— Δὲν φέρει ἀκόμη ἰχνος γενεῖου, εἶνε ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, καὶ κύπτει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σάκκου του. Ἀγνοῶ διατὶ βαδίζει οὕτω πῶς—ἐν τούτοις δὲν ἔχει τὸ ὕψος πτωχοῦ. Ὅπως δὴποτε, φαίνεται ἄνθρωπος μὲ ἀνατροφὴν. Οἱ τρόποι του εἶνε καλοὶ ὡς καὶ τοῦ Ἑρρίκου.

— Ἐγὼ, δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις.

— Ἀδιάφορον ! θὰ εὐχαριστηθῶ ὅταν τὸν ἴδω ἀναλαμβάνοντα τὴν πορείαν του.

— Κακὲ ζηλότυπε· ἀφοῦ σοὶ λέγω ὅτι φαίνεται κύριος καὶ ὅτι ἐγὼ τοὺς ἀλιεῖς μόνον ἀγαπῶ... γελᾷς τώρα ;

— Εἶσαι λοιπὸν, Μίρκα θελκτικωτάτη καὶ ἀξιολάτρευτος, καὶ γελῶ ἐξ ὅλης καρδίας ! χαῖρε...

— Ποῦ πηγαίνεις ;

— Ἐπιστρέφω εἰς Ἑστερσούνδην.

— Τῷ ὄντι ! — χαῖρε, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἑκαυλιν.

Ὁ Βράγ ἀπῆλθε διὰ μέσου τῶν βράχων τῶν ὑπερκειμένων τῆς λίμνης Στορζόνης, ἡ δὲ Μίρκα ἐπέστρεψε διὰ τῆς ἀτραποῦ.

— Ποῦ ἦσο, Μίρκα; Τῇ εἶπεν ὁ πατήρ της συναντήσας αὐτήν.

— Ἦμην μετὰ τοῦ Βράγ, εἰς τοὺς βράχους, ἐπιστρέφει εἰς Ἑσπεροῦνδην.

— Ἡ Δεσποινὶς σ' ἔχει ζητήσῃ, κόρη μου· πῆγαινε παρ' αὐτῇ.

Ὁ θάλαμος τῆς Λιέδας ἦτο τὸ λαμπρότερον τῶν δωματίων τῆς ἐπαύλεως. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ σκύλος εἶνε τὸ μόνον ἐπὶ γῆς ζῶον ὅπερ ἀγαπᾷ ἑμᾶς· πλειότερον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν κωλύει ἀτυχῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ν' ἀποθνήσκῃ χάριν αὐτοῦ ἐκ λύσσης καὶ ν' ἀκολουθῇ ἐν ὥρᾳ θέρους εὐλαβῶς τὸ γυναικὸν; ἀρχὴ σοφίας φόβος τῶν σκύλων!

Ὁ σκύλος χρονολογεῖται ἀπὸ παναρχαίων χρόνων, ὡς τοῦτο δεικνύεται ἐκ τῶν προϊστορικῶν λειψάνων. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός του, κύων, canis, φαίνεται προερχομένη ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ Kā, σημαίνοντος: ἀντηχεῖν, ὑλακτεῖν.

Ὁ ἀνθρώπος κύων εἶνε κράσεως πολὺ λεπτῆς· διὰ τὰ ζῆση, ἐν μέσῳ τῶν πόλεων ἰδίως, ἔχει ἀνάγκην ἄκρας καθαριότητος καὶ κανόνων ὑγιεινῆς: ἔχει χρεῖαν καθαροῦ ἀέρος, λουτρῶν, τροφῆς μεμιγμένης ἐξ ἄρτου καὶ κρέατος καὶ διδομένης αὐτῷ τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας, ὡς ἐπίσης καὶ καθαρᾶς ἀχυροστρωμνῆς.

Γένη σκύλων ὑπάρχουσιν ἀπειράριθμα· εἶνε οἱ ἄγριοι σκύλοι, ὧν ἡ φωνὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος· οἱ οἰκοφύλακες, τὰ μοναδικὰ διὰ τὸ κυνήγιον λαγωνικά, οἱ φύλακες τῶν ποιμνίων, τὰ σιμὰ τὴν ρῖνα κυνίδα τῆς ἀθάνας τὰ ἐκτάκτως πνευματώδη καὶ νοήμονα· εἶνε ὁ σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὁ ἐπιτήδειος οὗτος κολυμβητής· ὁ σγουρόμαλλος σκύλος, ὁ σκύλος τῶν τυφλῶν καὶ τῶν σχοινοβάτων: ἀφοσιωμένος καὶ παρατηρητικός, κατέχων συνάμα τὴν πρόκλητα ἀρνίου. Οἱ κυνηγητικοὶ σκύλοι ὑποδιαίρουνται εἰς σκύλους δρομεῖς ἢ λαγωνικά, καὶ σκύλους τοῦ νεροῦ. Ἐκ τούτων ἀναφέρονται: τὸν μολοσσὸν, τὸν μπουλντωκ τὸν ἀνιχνευτὴν καὶ τὸ σιμὸν κυνίδιον.

Εἶνε τέλος ὁ σκύλος τῶν ἀγυιῶν, γέννημα τῆς τύχης, μετέχων τῶν χαρακτηριστικῶν ὅλων τῶν ἀνωτέρω τύπων καὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν. Οὗτος δὲ εἶνε καὶ ὁ πάντων ἐπιρρεπέστερος εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς λύσσης.

Πλὴν δὲ τῆς λύσσης καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας νόσους ὑπόκειται ὁ κύων· ἡ παθολογία τοῦ ζώου τούτου εἶνε σχεδὸν ὁμοίᾳ πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν, τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε ζωηρὸν, φαιδρὸν, πλήρες ὀρέξεως· τὸ τρίχωμά του στίλβει, ἡ ρίς του εἶνε δροσερά, ὁ ὀφθαλμὸς ζωηρὸς, οἱ μυκτῆρες ρόδινοι.

τὸ οὖς του δεικνύει μετρίαν θερμοκρασίαν, ἡ ἀναπνοή του εἶνε ἡρεμὸς καὶ τακτικὴ. Τούτων ἔλλειπόντων, ὁ κύων προφανῶς εἶνε ἀσθενής.

Νόσος τις προσβάλλει τοὺς νεαροὺς κύνας, ἔχουσα τὰς πηγὰς της εἰς τὴν τῷ 1714 ἐνσκήψασαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιζωοτίαν, καὶ προσβάλλουσα τὰ μικρὰ ἀπὸ 5 μηνῶν ἕως 1 1/2 ἔτους. Συμπτώματα τῆς νόσου ταύτης εἰσὶν ἀπώλεια φαιδρότητας καὶ ὀρέξεως, καταρροὴ καὶ πτάρνισμα, σφοδρὸς πυρετὸς κλπ. Ἐὰν ἡ νόσος αὕτη δὲν εἶνε κολλητικὴ ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχουσιν ὅμως παρὰ τοῖς σκύλοις καὶ πολλὰι μεταδοτικαί, ὡς τὸ τριχόφυτον, ἡ φθειρίσις καὶ ἄλλαι· πολλὰ δὲ ἐκ τούτων νόσων προσβαλλόμενα βρέφη παρέλαβον συχνάκις τὸ νόσημα ἐκ τῶν σκύλων τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Μωϋσῆς, διὰ τοῦτο ἴσως, εἰς τὰ ὑγιεινὰ του παραγγέλματα ἀπαγορεύει τὸν σκύλον ἀκάθαρτον ζῶον. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα δὲν παύει ὁ σκύλος τοῦ νὰ ᾔναι διὰ τὴν πίστιν του εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ προσφιλέστερος τῶν φίλων.

ΟΔΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! — Ἀπὸ τὴν Πάρμαν τῆς Ἰταλίας, φίλος τις μοὶ ἔστειλεν ὡς μπόνα μὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἐν ὥραϊον ἀρτιφανῆς βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Φωναὶ συνειδήσεως» καὶ συγγραφὴν ὑπὸ τῆς κυρίας Κλαιλίας Φάνο. Ἄν ὁ φίλος μου ἀντὶ τούτου μοὶ ἔστειλεν ἔνθα ἀπ' ἐκείνους τοὺς μεγάλους τυροὺς τοὺς φερωνύμους τῆς Πάρμας, τοὺς τότε νοστήμους καὶ βουτυρώδεις, θὰ τὸν ἐμοίραζα κ' ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐδῶ τότε· ἀλλ' ἀφοῦ μοὶ ἀπέστειλεν ἐν βιβλίον, διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀληθειῶν καὶ τῆς χάριτος τῆς περιγραφῆς πολλῶν ὑπέρτερον τῶν συμπατριωτῶν του τυρῶν, νομίζω ὅτι ἐκτελῶ καθήκον φιλικὸν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φιλολογικῆς» καὶ ἅμα δικαίωσιν τοῦ τίτλου τῆς στάλης τῆς ταύτης ἀπανθίζων ὧδε τὰς ἐξῆς ἐξ αὐτοῦ δικαιωτάτας παρατηρήσεις:

«..... Ὁ ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! Ἰδοὺ μία τῶν διηνεκῶν θλίψεων αἵτινες βαρύνουσι τὸν κόσμον, καὶ καθιστῶσι τόσοις δυστυχεῖς! Δὲν ὁμιλῶ, ἐννοεῖται, περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες θαμβοῦσι λάμποντες, καὶ εἰσὶ σπάνιοι, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες ζῶσι δι' ἑαυτοὺς μόνον, καὶ δὲν δρῶσιν ἢ ἵνα φλυαρήσωσι, καὶ ἵνα ἐπιδειξώσιν ἀφροσύνην. Ἡ λέξις πνεῦμα, ἡ ἐξυπνάδα, ὡς ὅλοι ἐκεῖνοι ὧν οὐδεὶς ὥρισε ἀκόμη τὴν ἀκριβῆ σημασίαν, ἐφαρμόζεται πολὺ ἀορίστως εἰς τινὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Οὕτω π. χ. ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἵτινες ἢ ἐξ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπιτύχωσι τι, διαφεύγον συχνάκις τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ, ἢ ἐκ δουλοπρεποῦς ἑξέως, ἢ ἐκ καλιμανίας ἀπλῶς, τὴν μεταχειρίζονται συχνότατα πρὸς περιποίησιν τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς περιστολὴν τῆς μομφῆς ἧς εἰσὶν ἀξιοί μερικαὶ ἀνοηταί, μερικαὶ ἀηδίαί.